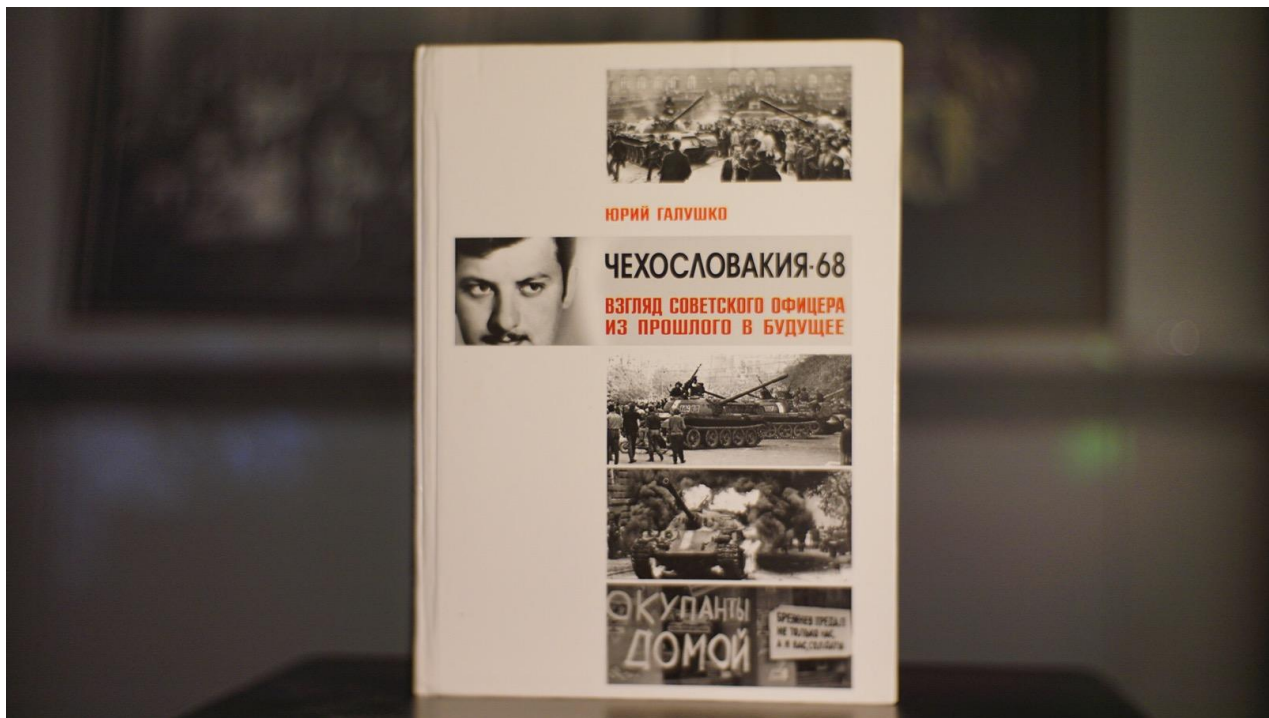

recenze knihy, která právě vychází v RF

J. A. Galuško: Československo 68. Pohled sovětského důstojníka z minulosti do budoucnost

Díky rozvoji informačních technologií dnes žijeme ve světě, kde jsou libovolné informace k dispozici v okamžiku kliknutí myši. Zvláště patrné je to v posledních pěti letech, kdy se uvědomělí občané, i přes opakující se snahu uspořádat novou ruskou smutu, byli schopni orientovat v proudu informací, co se na nás řítí, pochopit mechanismy vlivu na veřejné mínění i způsoby ničení státnosti, a každý na své úrovni se bránit. Kromě toho se u mnohých začal objevovat zájem o historii země, vedený touhou pochopit, jestli se to dělo i dříve. A v této vznešené práci, podle mého názoru, by tou nejlepší pomocí měly být memoáry, vzpomínky těch lidí, kteří se již s podobnými jevy setkali v minulosti. Jednou z takových knih jsou mimo jakoukoli pochybnost vzpomínky Jurije Andrejeviče Galušky, které vyšly pod názvem „Čechoslovensko 68. Pohled sovětského důstojníka z minulosti do budoucnosti“. Tím více, že jsou nejen živým vyprávěním očitého svědka a účastníka událostí Pražského jara, ale i proto, že to samé, co nakonec vedlo k převratu na Ukrajině v roce 2014, se odehrávalo i v roce 1968 (o 46 let dříve!) v Československu.

Kniha je ve skutečnosti unikátní, stejně jako sám autor. Bohužel Jurij Andrejevič již není mezi námi. Ale krásné vzpomínky na něj žijí stále v rodině, přátelích i známých. A v literárních dílech, která po sobě zanechal. Tak například mně tuhle knihu daroval jeho přítel Alexandr Antonovič Kolesnikov, vedoucí СПб РИАЦ РИСИ (Petrohradského regionálního informačně analytického centra Ruského institutu strategických výzkumů). Považuji za nutné přidat krátký životopis autora, který je uveden na zadní straně knihy:

Jurij Andrejevič Galuško - vojenský historik, překladatel, důstojník generálního štábu, plukovník ve výslužbě. Učitel a zástupce ředitele Ústavu mezinárodních vztahů a sociálně-politických věd na Moskevské státní lingvistické univerzitě. Absolvent Vojenského ústavu cizích jazyků.

Účastník vstupu vojsk Varšavské smlouvy do Československa, arabsko-izraelské války a nastolení ústavního pořádku v Čečenské republice.

Civilní kariéra: hlavní specialista HMK "Norilsk nickel", náměstek starosty města Norilsk, federální inspektor AP RF v Tajmyrském autonomním okruhu, poradce a vedoucí administrativy Tajmyrského autonomního okruhu a guvernéra území Krasnojarsk.

Nositel mnoha tuzemských i zahraničních ocenění, včetně medaile "Za zásluhy o vlast II. stupně" (v roce 1995).

Autor knih "O povinnosti a vojenské cti v Ruské armádě", "Škola ruského důstojnictva", "Kozácká vojska v Rusku".

Při čtení této knihy se mi stále honilo hlavou, jak to všechno bolestně připomíná současnost: stejná CIA, stejné pravidelné „prady“ s „opozicí“ na americkém a britském velvyslanectví, stejná hesla, stejné akce - jednoduše, všechno zůstalo stejné. Uplynulo 49 let, a tak málo se v našem světě změnilo.

Knihy je napsána jednoduchým, přístupným jazykem a vypráví o životní cestě mladého důstojníka GRU, který byl během výcviku ve Vojenském institutu cizích jazyků (ВИИЯ) velitelstvím převelen do Československa jako tlumočnick. Přímo během pokusu CIA o státní převrat, který později získal název Pražské jaro. Zajímavých momentů je na stránkách knihy nespočet a převyprávět je tady všechny nemá určitě smysl, lepší bude, když si přečtete knihu. Já chci obrátit vaši pozornost jen na jeden dostatečně zábavný incident, kdy udatní američtí vojáci poslali své tankové kolony z vojenských základen, které se dodnes nacházejí v Německu (tehdy to byla SRN), na „pomoc“ československým „opozičníkům“, a co z toho vzešlo.

Úkol, který před námi stál, nebyl zrovna z těch jednoduchých. Ukázalo se, že ze strany západního Německa již pronikly na území Československa prapory 1. a 3. mechanizované divize armády USA. V případě střetu našich vojsk s americkými v centru Evropy hrozil velký vojenský konflikt nebo, nedej Bože, začátek nové světové války. Bylo nutné udělat vše pro to, aby američtí „hosté“ byli vyprovozeni zpět na území SRN bez incidentů.

Dva tankové pluky se již vydaly Američanům naproti. Potřebovali jsme dohnat naše tankové kolony, začít jednání s Američany a přimět je, aby se „po dobrém“ vrátili na své stálé základny v SRN.

Je třeba mít na zřeteli, že v dalekém květnu 1945 prošli američtí vojáci územím Československa až do tehdejšího města Karlsbad, po válce opět zvaného Karlovy Vary. A tak se 21. srpna 1968 americké velení rozhodlo, že jakoby natočí historický film o těchto osudových událostech. Před americkými motostřeleckými a tankovými kolonami, které vstoupily na území Československa, jeli v otevřeném autě kameramani, kteří měli „natáčet historický film“.

Američané se pohybovali v klidu, bez jakéhokoliv zajištění. A čeho by se vlastně měli bát? Armáda, pohraniční stráž, orgány veřejné a státní bezpečnosti a vojenské kontrarozvědky Československa, společně se všemi ostatními veřejnými a stranickými orgány byly v té době už natolik zpitomněny demokratickými médii, že zaměstnanci těchto struktur začali už i sami sebe považovat za zločince - „krvavé žoldáky komančů“. Došlo to až tak daleko, že mnozí z nich vůbec na službu nešli, protože se báli o svůj život i o životy svých blízkých. Takže Američané při takovém stavu věcí mohli klidně dojít bez jakýchkoliv problémů nejen do Karlových Varů, ale i do Prahy, což byl v podstatě jejich úkol.

Ale najednou se před nimi nečekaně objevily sovětské tanky. Pro americké vojáky takové překvapení nebylo v žádném případě radostné.

Vstup vojsk členských států Varšavské smlouvy byl naplánován a proveden ministrem obrany SSSR maršálem Sovětského svazu A. A. Grečkem tak mistrně, že o tom nevěděli nejen v Československu, ale nevěděly to ani rozvědky zemí NATO (podobné tajňůstkářství bylo zajištěno během průlomu našich výsadkářů k letišti Priština v Kosovu a během připojení Krymu k Rusku). Takže překvapení Američanů nemělo meze. A když najednou zjistili, že sovětské tankové jednotky lehce, jako na cvičení, provedly manévr obchvatu „nepřítele“, a že oni sami ani nemají čas rozvinout se do bojových pozic, protože jejich tanky se ocitly pod hlavními sovětských zbraní, pak Američanům okamžitě zmizel všechny bojový elán. A pak přišla řada na nás, abychom začali vyjednávat.

Jeli jsme až k americkému konvoji, velmi zdvořile se představili americkému důstojníkovi a požádali ho, aby o nás podal zprávu svému vrchnímu veliteli. Jednání začalo tím, že náš velitel rozvědky předložil americkému generálovi letecké snímky, které jasně prokázaly, že americké kolony, jakkoliv je to smutné (pro Američany), jsou v „pytli“. Pak jsme ukázali „kolegům“ místo na mapě, kde se nacházejí, a že vnikli více než 5 km na území socialistického Československa.

Američané nás začali zapáleně přesvědčovat, že oni si byli naprosto jistí, že jsou stále ještě na území SRN a že ani nepomysleli na narušení státní hranice. Stalo se to pouhou náhodou, protože, podle jejich názoru německé a československé lokality jsou velmi podobné. My jsme se samozřejmě tvářili, že americkým pohádkářům plně věříme.

Američané podali rádiem zprávu svému velení o tom, kde jsou a že po celém Československu, jak se zdá, již stojí posádky armád členských států Varšavské smlouvy. Podle všeho dostali příkaz v pořádku se vrátit. Zdvořile jsme jim nabídli doprovod a naše kolony se společně s americkými pohnuly ke státní hranici Československa. Jinými slovy, vytlačili jsme je z československého území. Poté byl jeden z našich pluků

rozmístěn podél hranice a ostatní se, v čele s velitelem rozvědky sboru, vydaly k malému městu Mimoň, v jehož blízkosti byl prázdný vojenský výcvikový prostor Československé lidové armády. Tam se náš slavný tankový sbor usadil.

Jak vidíte, o nějakém dodržování mezinárodního práva se vůbec nemluvilo. Prostě se sebrali a vtrhli na území suverénního státu pod záminkou “natáčení filmu”. A pokud by naše tanková vojska namyšlené „jenkís“ neobklíčila, tak by tímhle způsobem došli až do Prahy, kde by je přivítali bojovníci vyškolení americkým velvyslanectvím.

Tak to bylo jenom pár odstavců na povzbuzení zájmu. Proto opravdu doporučuji toto literární dílo všem, kdo se zajímají o historii naší země.

Dmitrij Beljaev

Zdroj: <https://dbelyaev.ru/p/22815>

překlad: Ladislav

Více zde: <http://leva-net.webnode.cz/news/jak-americke-tanky-nahodou-vjely-do-ceskoslovenska/>

Sdílet